

Nr 13.

Av herr **Christenson** i Malmö, om viss ändring i stadgan angående hotell- och pensionatsrörelse.

Då en resande anländer till ett hotell eller pensionat skall innehavaren eller föreståndaren enligt kungliga stadgan av den 8 juni 1917 angående hotell- och pensionatsrörelse omedelbart avfordra honom uppgift om fullständigt namn, yrke eller titel, födelseort och hemort. Är den resande utlänning skall uppgift om hans nationalitet och födelsestid samt den ort inom eller utom riket varest han senast uppehållit sig jämväl avfordras honom. Innehavaren eller föreståndaren för hotellet eller pensionatet skall, om polismyndighet finns på platsen, dagligen på tid som polismyndigheten äger bestämma till denna inge skriftlig anmälan rörande de resande, som under det senaste dygnet ankommit till hotellet eller pensionatet.

Sedan passfrihet infördes mellan de nordiska länderna och ytterligare initiativ för friare samfärdsel är att vänta, verkar dessa bestämmelser angående hotellanmälningsplikt om resandes ankomst något föråldrade. Särskilt för svenska hotellgäster synes förordningen ha överlevt sig själv. Detta registrerings- och anmälningsarbete från hotellfunktionärernas sida kräver mycken tid och betraktas oftast som ett improduktivt blankettskriveri. Förutom alla trycksaker och formulär torde kostnaderna för registrering och övervakning av bestämmelsernas efterlevnad belasta stat och kommun med avsevärda belopp. För hotellens del skulle genom en rationell förenkling av systemet kunna sparas betydande antal arbetstimmar och därmed väsentliga kostnader.

Under turist- och semestertiden drunknar polisen i blanketter, och enligt vad som upplysts från hotellfunktionärers sida tar det ibland en hel vecka, innan dessa anmälningsblanketter blivit uppsorterade, närmast beroende på brist på polispersonal. Under sådana förhållanden är systemet inte effektivt. Man får också räkna med att sådana personer, som använder hotell- och pensionatsrum i avsikt att dölja sig efter någon brottslig gärning i regel uppger falskt namn. Man kan därför förmoda, att om polisen slipper från blankettkontroll den mera kan ägna sin tid åt spaningsarbete och stickprov på hotell och pensionat, varigenom ett bättre resultat borde vinnas.

I Danmark har man från den 1 januari 1953 skapat sådana bestämmelser för hotellens anmälningsplikt till polismyndigheterna att inhemska och skandinaviska gäster har undantagits från sådan anmälan. För utländska gästerna är bestämmelserna dock oförändrade. En viktig förenkling för ut-

ländska sällskapsresor har dock genomförts. Den går ut på att reseledaren kan avlämna en av honom underskriven gemensam namnlista för hela sällskapet, och de särskilda personliga anmälningsblanketterna har bortfallit.

Det är för övrigt inte enbart Danmark, som har förenklat hotellens anmälningsplikt. På den amerikanska kontinenten tillämpar myndigheterna ett smidigare system, och även i England och Norge har förenklingar i blankettraseriet införts.

Med stöd av det anförda vill jag hemställa,

1. att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådana ändringar i stadgan angående hotell- och pensionatsrörelse av den 8 juni 1917, att hotell- och pensionatsföretag befrias från anmälningskyldighet för svenskar och för nordiska resande, samt
2. att vederbörande utskott utarbetar förslag till lagtext.

Stockholm den 13 januari 1954.

Carl Christenson
i Malmö.